

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

CZERNÁK ESZTER

SEGÍTHETEK, MÉHEGSKE?

© Olvasópédiány © Pagony Kiadó

CZERNÁK ESZTER

SEGÍTHETEK, MÉHEGSKE?

PANKA ÉS AZ ÁLLATOK

MONSZPORT VIVIEN
RAJZAIVAL

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

ISBN 978-963-587-243-5

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Czernák Eszter, 2022
Illusztráció © Monszport Vivien, 2022
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Csobod Luca
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.
Produktions vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

TÉL

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Szomjas vendégek

Panka alig várta a szombatot. Ma végre meglátogatják nagymamát és nagypapát! Nagymama megígérte, hogy süt valami finomat, nagypapa pedig biztosan megint barkácsol majd valamit. Nagypapa mindig barkácsol valamit. Talán megengedi, hogy Panka is segítsen neki.

– Nagypapa, nagypapa, hol vagy? – kiabálja Panka, ahogy belép a kapun.

– Itt vagyok, kicsim, a kertben!

A kertben? De hiszen nagyon hideg van! Miben törí a fejét nagypapa?

– Mit csinálsz? – ráncolja a homlokát Panka, amikor odaér mellé.

Nagypapa egy nagy, vízzel teli, lapos tálat egyensúlyoz a kezében.

– Megitatom a madarakat. Minden pocsolya befagyott a hidegben. Nem találnak innivalót – mutat körbe a kertben.

Tényleg! Minden apró pocsolyán jégpáncél csillog. Bizony, így szomjan maradnak az állatok.

– Segíthetek? – kérdezi Panka reménykedve.

– Hát persze! Keresnünk kell egy olyan helyet, ahol a madarak megtalálják a vizet, de a macskák nem tudják elkapni őket.

Panka fel-alá szaladgál a kertben. Minden zugot szemügyre vesz.

Hmm. Talán ott a sarokban? Nem, ott nincsenek a madárkák biztonságban. Hát a kerítés mellett? Nem, ott sem jó. Vagy inkább a pázsit közepén?

– Talán azon a farönkön? – mutat Panka a kivágott nyárfa megmaradt törzsére.

– Ott tökéletes lesz – bólogat nagypapa. – Onnan szemmel tudják tartani a macskákat. De most még keresnünk kell egy követ vagy egy ágat, amit beteszünk a tálba.

Panka körbenéz a kertben. Lehajol itt, lehajol ott, benéz a nedves avar alá. Ez a kavics vajon jó lesz? Nem, ez túl kicsi, ellepi a víz. És az a szikla? Nem, az bele se fér a tálba. Megvan! Ez lesz a tökéletes kő!

Panka óvatosan a tál közepére helyezi. Közben a keze beleér a vízbe.

– Jé, ez langyos!

– Ha nem lenne langyos, nagyon hamar befagyna. Szomjan maradnának a madarak. Így elég reggel kicserélni – magyarázza nagypapa.

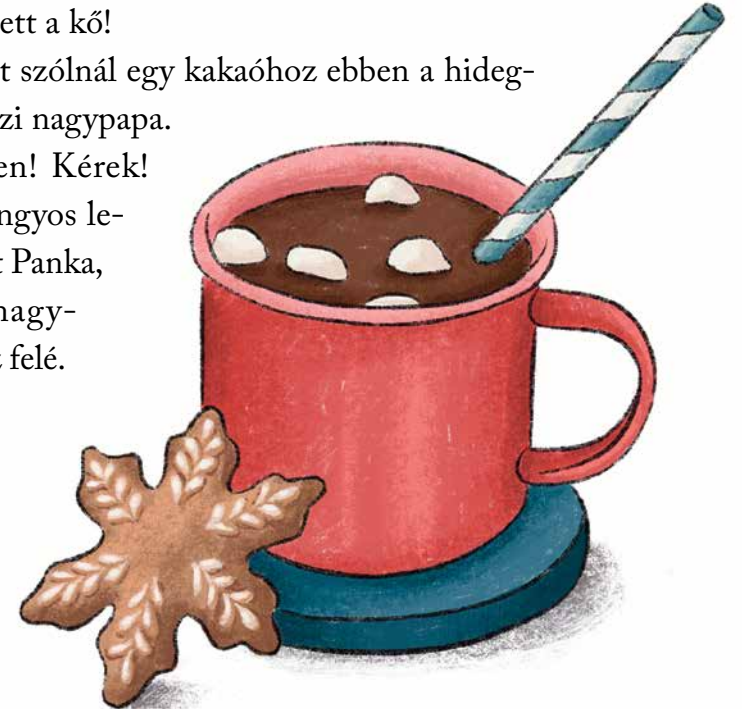
Panka elégedetten szemléli az itatót. De vajon mire kell bele a kő?

Nini, egy madárka szállt a kerítésre. Izgatottan csipog, biztosan inni szeretne. Panka hátrébb lép, hogy a kismadár odarepülhessen a vízhez.

A madárka óvatosan körbenéz, közben viccesen billegeti a fejét. Nem, Panka nem tűnik macskának. Aztán odaröppen a tálhoz, egyenesen a kőre. Onnan hajol a vízhez inni. Hát erre kellett a kő!

– És te mit szólnál egy kakaóhoz ebben a hidegben? – kérdezi nagypapa.

– Igen-igen! Kérek! De finom langyos legyen! – nevet Panka, és elindul nagypapával a ház felé.

Éjszakai kóborlók

Panka késő délután hazaindul nagymamától és nagypapától. Beül az autóba apa és anya mögé, és hatalmasat ásít. Nagyon elfáradt. Szeretne már otthon lenni, és bebújni az ágyába a kedvenc plüссеlefantjával.

De olyan lassan vánszorog az autó az erdei utakon! Már egészen besötétedett!

– Apa, menjünk gyorsabban!

– Nem-nem, itt muszáj ilyen lassan menni. Látod azt a táblát?

Panka kinéz az ablakon, de csak az elsuhanó fák árnyait látja, meg az előttük haladó autó piros hátsó lámpáit. Aztán egy pillanatra az autó fényszórója megvilágít egy táblát az út mellett. Egy szarvas szökken a magasba a fehér háromszög közepén.

– Nagyon szép rajz! – bólogat álmosan.

– Azt jelenti, hogy vigyáznunk kell, mert az erdőben lakó állatok éjjel is kóborolnak a sötétben, és bármikor kiugorhatnak egyikük a fák közül az útra.

– De az útra nem szabad kiszaladni!

– Nem bizony. De az állatok ezt nem tudják, nekünk kell vigyáznunk rájuk. Ráadásul ilyenkor télen korán sötétedik, még nehezebb észrevenni őket. A legtöbb állat megijed az autók fényszóróitól, és mozdulatlaná dermed. Ha ilyen szép lassan, óvatosan megyünk, és figyeljük az út szélét, akkor időben meg tudunk állni. Ők meg beszaladhatnak az erdőbe.

Panka úgy dönt, ő is segít apának figyelni. Kidörzsöli az álmat a szeméből, és izgatottan kémlelni kezdi az erdőt. Koromfekete fák nyújtóznak a magasba. Alattuk sűrű, sötét bokrok terpeszkednek mindenfelé. Néha elő-előtűnik a fák lombjai között a hold, de túl gyenge a fénye ahhoz, hogy bevilágítsa az erdőt.

– Nem látok semmit! – ráncolja a homlokát Panka. – Hogy vegyem így észre az állatokat?

– A szemükről – válaszolja anya. – Ha rávilágít az állatokra a fényszóró, megcsillan a szemük a sötétben.

Hát jó. Panka figyel és figyel, de nem lát szarvast sehol. Még egy árva elefántot sem! Aztán egyszer csak felvillan valami a bokorban.

– Ott, ott! – mutatja izgatottan. De az a valami túl kicsi. Biztos nem szarvas, és nem is elefánt! Akkor meg mi lehet?

Apa lassít, a kis állat pedig egy percig farkasszemet néz az autóval. A szeme villog, fülét hegyezi, vörös bundája szinte csillog a lámpák fényében. Aztán egy villanás, néhány szökkenés, és bozontos farka már el is tűnik a másik oldalon.

– Ügyes voltál, Panka! – dicséri meg apa. – Megmentetted a kisorákát.

– Vigyázz magadra, kisoróka! – kiabál utána Panka. – Ne menj ki többet az útra! Én nem vigyázhatok rád egész éjszaka!

Aztán ásítva hátradől az ülésben, és lassan lecsukódik a szeme.

Madármentés

Panka felveszi a hajós gumicsizmáját. Ma különleges nap van! Kirándulni megy apával és anyával a Duna-partra. Olyan hideg az idő, hogy két zoknit is húz a csizmájába. Biztos, ami biztos.

Mire odaérnek, a nap is kisüt, csak úgy csillog a folyó vize! Lassan sétálnak a part mellett, Panka izgatottan nézelődik. Az egyik kanyarban egy hatalmas, kidőlt fa keresztezi az utat. Muszáj átmászni rajta! Egy másik fára meg valaki hintát akasztott. Csuda jó móka kipróbálni! Egyszer csak Panka fura zajt hall. Hát ez meg mi lehet? Abból a bokorból jön. Mintha csipogás lenne. Panka közelebb lép. Erre elhallgat a csipogás. Hmm. Lehet, hogy még sincs ott semmi? Na jó, akkor folytatja az útját. Erre megint hallja a csipogást.

Most óvatosan, lábujjhegyen lopakodik a bokor felé.

– Apa, apa! – integet apának, hogy jöjjön közelebb. – Egy kismadár!

– Egy kismadár? Hol? – guggol le mellé apa.

Óvatosan benéznek az ágak alá. A bokor alól egy ijedt, sárga hasú fióka bámul vissza rájuk.

– Biztos nem találja az anyukáját. Majd én hazaviszem, és vigyázok rá! – jelenti ki Panka.

– Ez a fióka már nem olyan pici. Nincs szüksége az ember segítségére – rázza a fejét apa. – Már kinőttek a tollai, és egészségesnek néz ki, nem szabad hozzányúlni. A mamája biztosan itt van a közelben, és arra vár, hogy mi elmenjünk. Ráadásul ilyenkor, tél végén már felnőttek a fiókák, egyedül is boldogulnak.

– De ő nagyon csipog. Biztosan valami baja van!

Apa alaposabban szemügyre veszi a madarat.

– Igazad van, Panka! Egy drót tekeredett a lábára és a szárnyára. Ennek a kismadárnak tényleg segítségre van szüksége. De nem a miénkre, hanem a Madármentőkére.

Apa felhívja a Madármentőket. Szerencsére éppen a közelben járnak, így nemsokára meg is érkeznek.

– Ott gubbaszt a kismadár – mutat Panka a bokor alá.

A két bácsi hasra fekszik az avarban, hogy belássanak az ágak alá.

– Igen, igen, ez egy kékcinke – suttogja a kék sapkás bácsi. – Szegény belegabalyodott egy eldobott drótba. Szerencse, hogy megtaláltad!

A piros sapkás madármentő bácsi elővesz egy fura dobozt. Valami puha van az aljában, és az oldala lyukacsos.

– Így a dobozban is kap levegőt – magyarázza, és vastag kesztyűt húz a kezére. – Hogy ne fájjon, ha ijedtében belém csíp – feleli Panka kérdő tekintetére.

Óvatosan megfogja a cinkét, és beleteszi a dobozba.

– Most mi lesz vele? – kérdezi Panka aggódva.

– Le kell róla vágni a drótot, aztán megnézi az állatorvos, nem esett-e baja. Ha jól van, alaposan megetetjük, aztán néhány nap múlva hazaengedjük az erdőbe. El akarsz búcsúzni tőle? – kérdezi a kék sapkás bácsi mosolyogva.

Panka közelebb hajol az ijedt kismadárhoz.

– Sajnálom, hogy beleakadtál a drótba. Képzeld, én meg elestem tegnapi. De nem történt nagy baj, anya rögtön hazaengedett! Remélem, te is jól leszel, és nemsokára hazamehetsz!

Madárodú

Panka nagyot nyújtózva ébredezik. Magához öleli kedvenc plüsseléfantját, és még följebb húzza magán a takarót. De valami nem stimmel. Ez nem is az ő zsiráfos-elefántos-zebrás-oroszlános takarója. Nem az ő rózsaszín ágya. És nem is az ő rendetlen szobája. Megvan! Ez a nagymama és a nagypapa háza!

Izgatottan ugrik ki az ágyból, fél kezével fészülködik, a másikkal a zokniját húzza, hogy mielőbb elkészüljön. Nagymama már meg is terített a reggelihez, de Panka csak egy kakaót kér. Már rohan is a csizmájáért, hogy mielőbb kimehessen a kertbe. Nagypapa megint valamit barkácsol odakint. Talán egy dobozt készít? Nem, nem. Inkább olyan, mint egy házikó. Egy icipici házikó. Van oldala, teteje, ajtaja és... ajjaj, nincs ablaka! És különben is, ki lakik ilyen pici házikóban? Talán egy manó?

– Ez egy madárodú – magyarázza nagypapa –, hogy legyen hol kiköltetni a fiókákat.

– Akkor miért nem fészket építesz, nagypapa? – ráncolja a homlokát Panka.

– Azok a madarak, akik fészket építenek, találnak maguknak fészkelőhelyet a kertben. Nézd csak ott azt az orgonabokrot! Jó sűrűek az ágai, ha tavasszal kinőnek a levelek, tökéletes búvóhely egy fészkek számára. Azok a sötét foltok a tavalyi fészkek – mutat az orgonabokrok felé nagypapa. – De vannak madarak, például a cinkék, akik szeretnek üres faodvakban költeni. Nekik készítem ezt a házikót. Már csak egy fát kell választanunk, amire feltehetjük.

Vajon melyik fa legyen az? Talán az új almafa? Nem, nem, az még túl kicsi. Talán a nagy diófa? Nem, nem, az meg túl közel van a házhoz. Hátha akkor nem mernek beköltözni a madarak. Meg is van! Ott az a körtefa a kert végében. Nem túl kicsi, nem túl zajos. Pont jó lesz. Ebben megegyeznek nagypapával is.

Nagypapa óvatosan felerősíti a házikót a fára. Jó magasra, csak létráról lehet elérni.

– Így ni. Már csak egy feladatunk van. Meg kell védeni az odút a többi állattól.

Vajon milyen állatoktól kell megvédeni? Az elefántoktól? Nem, őket nem érdeklik a madarak. A kutyáktól? Nem, ők nem tudnak fára mászni. Akkor vajon milyen állattól félnek a madarak? Bizony, a macskáktól! De vajon hogyan lehet megvédeni tőlük a fiókákat?

– A macskák jól másznak fára, de nem szeretik a tüskéket – jelenti ki nagypapa. – Vágjunk néhány tüskés indát, és tekerjük a fa köré. Az majd távol tartja őket.

A szederbokorhoz ballagnak. Panka sem szeretné, ha megszúrnák a tüskék, ezért csak nézi nagypapát. Sőt, nagypapa sem szeretne pórul járni, így fel is húzza a vastag kerti kesztyűjét. Azzal fogja meg az ágakat, míg a metszőollóval levág egyet-kettőt.

Jól körbetekerik a fa törzsét, hogy egyetlen macska se tudjon felkapaszkodni rajta.

– De így hogyan fogom megnézni, hogy beköltöztek-e a madarak? – tűnődik Panka.

– Majd a létráról.

– Jól van. De ne tegyük túl közel a létrát! Hátha a macskák jól másznak létrára is.

Békamentő őrjárat

Végéhez közeledik a tél. Egyre melegebb az idő, éledezik a természet. A hó lassan elolvad, a fákon megjelennek az első rügyek. Az állatok is készülnek már a tavaszra, de néhányuknak szüksége van egy kis segítségre.

Szerencsére Panka szívesen segít az állatoknak. A kicsiknek, a nagyoknak és az óriásiaknak. A feketéknek, a zöldeknek és a színeseknek. A tollasoknak, a szőrösöknek, a pikkelyeseknek, és még a nyálkásoknak is.

Ma éppen pici, zöld, nyálkás állatoknak fog segíteni. Vajon kiknek? Igen-igen, a békáknak!

Csak ne kellene olyan korán kelni hozzá! Anya ma a szokásosnál sokkal hamarabb ébresztette Pankát, megreggeliztek, és rögtön autóba ültek. Panka fáradtan nézelődik az autóból, közben nagyot ásít. Egyszer csak megpillant egy furta táblát az út mellett. Mintha békák menetelnének rajta szépen, sorban.

– Megérkeztünk? – kérdezi Panka izgatottan. Szinte az ablakhoz tapad az orra, annyira figyel.

– Igen, már itt is vagyunk – mosolyog anya, és leparkolja az autót egy nagy mezőn. – Gyere, jelentkezzünk a szervezőknél!

Panka kiszáll, és óvatosan lépkedve követi anyát. A parkoló túlsó oldalán már várja őket egy bácsi, vicces, füles sapkában.

– Üdvözöllek! – köszön neki a bácsi. – Nagyon köszönöm, hogy te is segítesz átkelni a békáknak az úton. Ők minden évben ilyenkor, tél végén indulnak szaporodni az erdőkből a környező tavakhoz. Sajnos az utóbbi időben rengeteg út épült az erdők és a tavak közé. Hiába teszünk ki figyelmeztető táblákat az autósoknak, sajnos a békák túl picik ahhoz, hogy észrevegyék őket. Nézd csak, adok neked egy vödört, ebbe gyűjtheted őket.

– Köszönöm, elhoztam a saját vödörömet! – lóbálja Panka büszkén a csíkos vödörét. – De az biztos, hogy én nem fogom meg a békákat! – mondja határozottan.

– Ó, akkor bizonyára anyukád gyűjti majd a békákat, és te fogod felírni, mennyit találtatok.

– De én még nem tudok írni – rázza a fejét Panka szomorúan.

– Semmi baj. Kört rajzolni tudsz?

– Persze! – bólogat Panka.

– Remek. Akkor kérlek, minden béka után, amit találtatok, rajzolj egy kört a papírra!

Panka és anyja elindulnak a vödörrel és a jegyzetfüzettel, hogy békákat keressenek. Az út mellett végig egy alacsony kerítés húzódik. Így a békák nem tudnak kiugrálni az útra. Mellette pedig nagy, műanyag ládák sorakoznak a földbe ásva.

Panka kíváncsian kukucskál bele az elsőbe. Egy nagy barna gombóc ül a sarokban. Bizalmatlanul pislog Pankára. Panka is bizalmatlanul pislog a békára.

– Ne bámulj így, én aztán biztosan nem foglak megenni!

Anya felhúz egy gumikesztyűt, és óvatosan beteszi a békát a csíkos vödörbe. Panka rajzol egy kört a füzetbe. A következő ládában már három béka gubbaszt. A harmadikban meg egy egész halom. Amikor elég békát gyűjtöttek, óvatosan átkelnek az úton, és szabadon engedik őket a tó mellett. Aztán visszamennek, és kezdik előlről.

Egy óra múlva Panka már nagyon fáradt. Szerencsére már majdnem végeztek a járőrözéssel, az utolsó két békát viszik át a tóhoz. De ennek a két békának valahogy sehogy sem akaródzik kimászni a vödörből.

– Na, menjetek már! – noszogatja őket Panka. – Biztos éhesek vagytok. Ehetnétek néhány finom szúnyogot!

De a békák nem mozdulnak, csak ijedten pislognak Pankára.

– Hát jól van, segíték kimászni. De csak most az egyszer! – jelenti ki Panka, benyúl a vödörbe, és óvatosan meglöki a békák fenekét.

Zsupsz, már ki is ugrottak.

– Sziasztok, békák! Jó szúnyogászást!

TAVASZ

Bogárváros és gyíkvár

Újra itt a tavasz! Nagypapa egy óriási ollóval megmetszi a fákat és a bokrokat. Levágja a túl hosszú vagy beteg ágakat. Ha pedig túl sűrűn nőnek a hajtások, megritkítja őket.

– Nagypapa, nagypapa, egy bokrot kihagytál! – kiabálja Panka, miközben szigorú tekintettel ellenőrzi nagypapa munkáját.

– Melyiket? – néz körbe nagypapa.

– Hát azt ott! – mutat Panka a kerítésre.

A hatalmas kőkerítést úgy benőtte valami, hogy ki sem látszik mögüle. Gyönyörű, sötétzöld levelek borítják az aljától a tetejéig.

– Ó, az a borostyán, azt nem is fogom megmetszeni – csóválja a fejét nagypapa.

– De hát miért nem? Az is nagyon sűrű és gubancos.

– Igen-igen. De ez a borostyánnal benőtt fal sok-sok állatnak az otthona. Egy egész bogárváros van a levelek mögött. Hallgasd csak! – suttogja nagypapa.

Panka fülel. Bzzz, mzzzz, koppp, prrr, zzzz, brrr, mmmmm, sihsuh. Itt aztán tényleg rengetegen laknak!

– Gyere csak ide, mutatok még valamit! – inti közelebb Pankát nagypapa. – Azazhogy bemutatok valakit. Guggolj le, és maradj csöndben!

Panka odaguggol nagypapa mellé. Nem is kell sokáig várnia, egyszer csak megmozdul az egyik borostyánlevél, és egy kis állat szalad ki a kövekre. Vékony teste és hosszú farka gyönyörű kékeszöld színben pompázik. Apró fejével izgatottan kémlel körbe. Végül megmerevedik, szinte szoborrá dermed.

– Ő Samu, a gyík. Itt lakik a borostyánlevelek mögött, a fal repedéseiben.

– De mit csinál a kövön? – ráncolja a homlokát Panka.

– Sütkérezik a napon – mosolyog nagypapa.

– Neki nincs melege? – csóválja a fejét Panka értetlenül.

Vajon hogy bírja a gyík, hogy fölülről a nap süti, alulról meg az a nagy kő? Biztos nagyon forró lehet. És Samu még csak nem is izzad!

– Neki ez éppen kellemes hőmérséklet – magyarázza nagypapa.

Egyszer csak egy felhő takarja el a napot. Samu visszabújik a levelek mögé. Nini, most meg kisütött a nap, és újra előjött.

– Bújócskázol a felhőkkel? – kérdezi Panka izgatottan. – Én is játszhatok?

– Nem bújócskázik – nevet nagypapa. – A gyík teste, ha hideg van, lehül. Olyankor csak nagyon lassan tud mozogni. Ezért csak akkor jön elő, ha süt a nap, hogy felmelegedjen.

– Megnézem közelebből is! – Panka lép egyet a gyík felé. Ajjaj! A gyík észreveszi Pankát, és beszalad a borostyánlevelek közé. Biztos jól fölmelegedett már, mert nagyon gyors.

– Megijedt tőled – mondja nagypapa. – De talán elő tudjuk csalogatni, ha építünk neki egy gyíkvárat.

– Egy igazi várat?

– Olyan apróbb fajta várat. Keressünk sziklákat meg köveket, és tegyük őket egy nagy kupacba a fal mellé!

Nagypapa viszi a nagyobb köveket, Panka a kisebbeket. Hamarosan csinos kis dombot építenek belőlük.

– Nagyon szép lett – bólogat nagypapa. – Pont ilyen várakba szeretnek költözni a gyíkok. Süttethetik a hátukat a lapos köveken, és gyorsan elbújhatnak a résekbe, ha veszélyt éreznek.

Leguggolnak, és csöndben várnak. Nini, már elő is bújtt Samu! És a barátját is magával hozta! Óvatosan szemügyre veszik a gyíkvárat, majd elégedetten elhelyezkednek a napozáshoz.

– Jól van, most már bemehetünk – jelenti ki Panka. – Én már eleget sütkéreztem!

Fecskefészek

Panka különös hangokat hall az erkélyről. Vajon mi lehet az? Kikukucska a függöny mögül. Egy madár! Huss, már el is repült! De nini, ott jön egy másik. Fekete, a farka vékony, és hegyes. És mintha kettő is lenne belőle!

– Anya, anya! Fecskék! – kiabálja izgatottan.

Anya meglepődve néz ki.

– Mit csinálnak ott? – kérdezi izgatottan Panka.

A fecske fölrepül a sarokba. Valami van a csőrében. Odatapasztja a falra, mintha direkt össze akarná koszolni! Megint elrepül, de a helyén egy nagy, barna paca marad a falon.

– Szerintem fészket építenek – ráncolja a homlokát anya.

– A mi erkélyünkön? Jaj, de jó! – nevet Panka. – Anya, te nem örülsz?

– De igen. A fecskék nagyon hasznos állatok. Csak sajnos mivel kikakilnak a fészekből, mindent összepiszkítanak maguk körül.

– De azért megtarthatjuk őket, ugye? – néz fel Panka kérlelő szemekkel.

– Persze, a fecskefészkeket nem szabad bántani. És a fecskékre egyébként is nagyon kell vigyáznunk. Szóval igen, megtartjuk az új lakókat – bólogat anya.

Panka örömeiben körbetáncolja a szobát.

– Van-nak fecs-kéééé-ink, van-nak fecs-kéééé-ink! – énekelget.

– Nos, ha már úgy döntöttek, hogy hozzánk költöznek, talán segíthetnénk nekik a fészeképítésben – javasolja anya. – Napok óta nem esett. Így nehezen fognak sarat találni. Készítsünk nekik!

Fognak egy üres virágládát. Anya félig megtölti földdel. Panka jó alaposan meglocsolja vízzel. Aztán óvatosan belenyúl, és kevergeti, kavargatja, gyúrogatja, amíg friss, nedves sár nem lesz belőle. A keze jó nagyot cuppan, ahogy kihúzza belőle. Szalad is kezet mosni.

Megvárják, amíg mindkét fecske elröpül, és akkor anya gyorsan kiteszi a sárral teli virágládát az erkélyre.

– De jó, de jó, de jó! Mit kell még kitennünk? – kérdezi Panka izgatottan.

– Fecskepelenkát – csatlakozik hozzájuk apa.

– Pelenkát? – nevet Panka apára.

– Bizony. Hogy ne legyen minden csupa kosz meg kaki.

Apa és Panka benéznek a mindenes szekrénybe. Kipakolják a csavarokat, szerszámokat, madzagokat és ragasztószalagokat, míg végre meglelik, amit keresnek: egy deszkát. Apa óvatosan felfúrja az épülő fészek alá. Olyan, mint egy kis polc.

– Így ni. Ide fog potyogni, ami kiesik a fészekből. Ragasztunk rá egy újságpapírt is, hogy időnként cserélhessük a pelenkát! Jöhetnek az új lakók!

– Jó – bólogat Panka. – És ha megnőnek, készíthetsz nekik fecskebilit!

Méhcsalogató

Nagypapa zöldséget szed a kertben. Szép, takaros ágyásokban sorakoznak egymás mellett a különböző növények. Az ágyások végén apró tábla jelzi, mit ültettek abba a sorba. Panka segít nagypapának. Egyszer csak ismerős zúgást hall. *Bzzz, zzz.*

– Hogy neked mennyi méhecske van a kertedben, nagypapa! – mutat körbe Panka ámulva.

– Hát persze, mert idecsalogatom őket! – kacsint rá nagypapa.

Panka csodálkozva néz körbe. Vajon mivel csalogatja ide nagypapa a méheket? Talán nekik is tetszik a gyíkvár? Nem, egyetlen méhecske sem sütkérezik a meleg köveken. Akkor talán ők is szeretik a hintát a nagy diófán? Nem, ők túl kicsik ahhoz, hogy hintázzanak. Megvan! Követi a méheket, hátha elárulják, mit szeretnek a kertben. Ott repül egy. Gyorsan, utána!

Panka a méhecske után szalad, egyenesen a virágok közé. Minél több a virág, annál hangosabb a zúgás: *bzzz, bzzz.*

Az orgonabokor is tele van szorgosan dolgozó méhekkel.

– Nézd csak, fűnyíráskor mindig meghagyok nekik egy kis sarkot, ahol szabadon nőhetnek a vadvirágok is – mutatja nagypapa, amikor visszaszalad hozzá. – Ezeket is nagyon szeretik. A méhek sokat segítenek nekem azzal, hogy beporozzák a gyümölcsfákat, így én is segítek nekik sok nektárt találni, és nagyon vigyázok rájuk.

– Hogyan lehet vigyázni egy méhecskére? – kérdezi Panka kíváncsian.

– Sok rovar szeretné megtámadni a zöldségeimet meg a virágaimat. De ha lepermetezem a növényeket olyan vegyszerekkel, amik elpusztítják a kártevőket, attól a méhek is megbetegedhetnek. Ezért inkább olyan növényeket ültetek egymás mellé, amelyek megvédik egymást a kártevőktől. Így nem kell őket vegyszerrel permeteznem. Gyere, megmutatom, hogy kell, te is segíthetsz benne!

Nagypapa először a rózsabokrokhoz vezeti Pankát. Ezek nagymama kedvenc virágai. Melléjük nagypapa már korábban ledugdosott néhány fokhagymagerezdet a földbe.

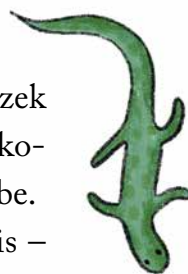
– A fokhagyma megvédi a rózsát. És még finom is – magyarázza Pankának.

Panka fintorog. Nincs oda a fokhagymáért.

– Hát jó, akkor talán a kukoricát jobban szereted? – kérdezi nagypapa mosolyogva.

– Igen, imádom a kukoricát! – bólogat Panka lelkesen.

– Ezek a kis hajtások itt a kukoricák. Nemsokára hatalmasra nő a növény, még nálad is magasabb lesz! Csakhogy őt is szeretik megtámadni a kártevők. Ezért ültetünk mellé egy jóbarátot, aki majd segít neki. Felismered, mi ez? – húz elő nagypapa néhány barna magot a zsebéből.

Panka a homlokát ráncolja. Az egyik úgy néz ki, mint egy kavics. A másik meg, mint egy kisbaba. De mintha már látta volna őket valahol. Megvan! A bablevesben. De az nem volt ekkora.

– Talán bab? – kérdezi bizonytalanul.

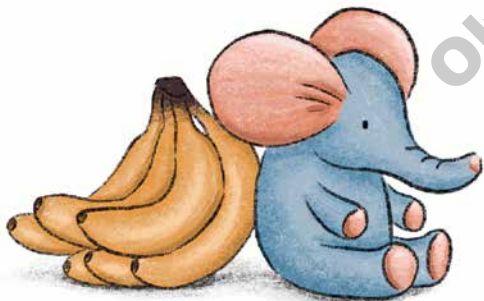
– Ügyes vagy! Igen, ez futóbab. Ide ültetjük a kukorica mellé, és majd szépen felkapaszkodik a kukorica szárára. A kukorica lesz a karó a babnak, a bab pedig idevonzza a hasznos rovarokat, amik megeszik a kukorica kártevőit.

Panka óvatosan ás egy kis lyukat a kukorica mellé egy bottal. Beledobja a babot, és alaposan betakargatja földdel. Aztán szalad a csíkos vödréért, és gondosan meglocsolja. Így ni! Most már biztonságban van a bab, a kukorica, és még a méhecskék is.

Hirtelen eszébe jut valami, beszalad a házba, és néhány banánnal tér vissza.

– Hát te meg mit csinálsz? – csodálkozik nagypapa.

– Csinálok egy banánsarkot. Tudod, hogy idecsalogasam az elefántokat!

Kicsi erkély, kicsi kert

Szombat reggel Panka kedvetlenül tologatja a reggelit a tányérján. Nagypapa és nagymama ma nem ér rá, ezért nem tudják meglátogatni őket. Panka szomorúan sóhajtozik.

– Olyan kár, hogy nekünk nincs kertünk! Nagypapának annyi virága van! Meg állata is!

Anya töpreng egy kicsit.

– Hm. Hát, ha nagyon szeretnéd, csinálhatunk egy kertet. Egy picikét az erkélyünkre. Nem valami nagy a hely, de azért néhány növényt elültethetünk.

Panka izgatottan ugrándozik.

– És az állatok? Lehetnek állataink is?

– Hát, fecskéink már vannak – mosolyog anya. – Talán egy-két másik állat is meglátogat majd minket. Viszont kicsi a hely. Jól meg kell terveznünk, mit hová teszünk – mondja anya, miközben kiveszi a fiókból a mérőszalagot.

Először is lemérik az erkélyt hosszában és szélterében. Aztán elővesznek egy papírlapot. Anya vonalzó és ceruzát hoz, és rajzol egy nagy téglalapot a méretek alapján.

– Ez az erkély kicsiben.

Most Panka jön. Berajzolja a kis asztalt és a három széket. A sarokba pedig a fecskefészket. Még a sarat is rárajzolja a kis asztalra. Hm. Nem sok hely maradt.

– Talán felakaszthatnánk néhány virágtartót a korlátra – javasolja anyja. – Ültethetnénk bele virágokat és fűszernövényeket. Így a méheknek lesz egy kis nektár. Mi meg mindig vágathatunk friss fűszert az ebédhez. És talán ide, a sarokba tehetnénk egy nagyobb ládát, abba ültethetnénk salátát.

Egész nap a kiskerten dolgoznak anyával. Pankának már eszébe sem jut, hogy reggel még a nagymamáék kertje után szomorkodott.

Miután elkészülnek, Panka mindennap szorgosan locsolja a kiskertet. A növények szépen növekednek, de Pankának hiányzik még pár állat. Vajon mit lehetne még tartani az erkélyen? Talán egy elefántot? Nem, ahhoz túl kicsi a hely. Egy macskát? Nem, az megenné a kifestskéket.

– Mit szólnál egy csigához? – kérdezi anyja elgondolkozva.

– Lehetne saját csigám?

– Hát, ameddig el nem mászik.

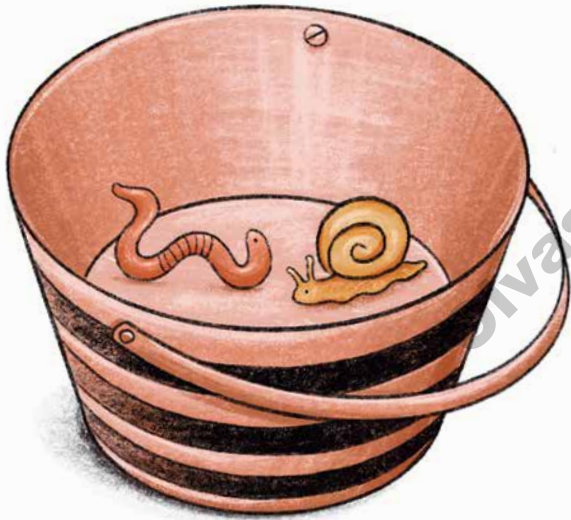
Le is mennek az utcára, keresnek egy szép csigát. Éjjel esett az eső, így könnyű dolguk van, mert a fű tele van velük. Panka megpillant egy különleges, napsárga csigát.

Nini, mellette meg ott egy giliszta! Panka mindkettőt be-
rakja a csikos vödrébe. Az erkélyen aztán leteszi a csigát
a finom salátalevelekre, a gilisztát meg a puha földre.

– A gilisztád gyorsan bemászik majd a föld alá, és csak
akkor jön elő, ha esik az eső – mondja neki anya.

– Akkor tegyünk egy követ a ládába, amire kimászhat!
Kész is. De mik azok a kis pöttyök a leveleken?

– Hát, Panka, van egy rossz hírem meg egy jó hírem –
ráncolja a homlokát anya. – A rossz hír az, hogy a növénye-
inket sajnos megtalálták a levéltetvek is. A jó hír viszont,
hogy a katicák levéltetveket esznek. Így most már a kati-
cákat is ide tudjuk csalogatni!

NYÁR

© Pagony Kiadó

Porfürdő

A vadvirágos sarok valóban odacsalogatta a rovarokat nagypapa kertjébe. A rovarok meg odacsalogatták a madarakat.

– Milyen szépek! – sóhajtja Panka, miközben finom, lekváros sütit majszol az ablakban. – És milyen szépen énekelnek! Nem kéne nekik kitennünk magokat?

– Nem, ilyenkor nyáron rengeteg eleséget találnak.

Panka tovább hallgatja a madárkákat.

– És nem kéne segíteni fészket építeni nekik?

– Már kitettünk nekik egy odút a kert végébe. Ültettem orgonabokrokat is, ahová fészkelhetnek.

Panka tovább morfondírozik. Jólesne neki egy pohár limonádé a lekváros süti után. Talán a madárkák is szomjasak.

– Biztos egy kis vizet szeretnének.

– Elővettem az itatót, amit télen kitettünk nekik. Feltöltöttem friss vízzel, így vizük is van már – nyugtatja meg nagypapa.

Hm. Panka nagyon szeretne segíteni a madaraknak. De hát már van ennivalójuk, fészük meg innivalójuk. Vajon mire vágyik még egy kismadár?

– Ha ennyire szeretnél kedveskedni nekik, talán lenne itt még tennivaló – töpreng nagypapa. – Csinálhatnál nekik egy fürdőt.

– Ők is fürdenek lefekvés előtt?

– Nem, nem éppen. Láttad már a verebeket porfürdőzni?

– Persze, azt otthon is szokták a játszótéren – bólogat Panka.

– A porfürdő segít nekik megszabadulni az élősködőktől. Mint a sárfürdő az elefántoknak.

Nagypapa és Panka keresnek egy nagy virágalátétet a garázsban. Nagypapa kiás egy kis száraz, homokos földet. Panka már hozza is a lapátját meg a csíkos vödörét, hogy segítsen. Hamarosan elkészül a fürdő. Kiteszik a napra, hogy minél szárazabb legyen. De úgy tűnik, a madaraknak sürgős a dolog. Meg se várják, amíg megszárad, már bele is repülnek. Ugrálnak, fészkelődnek a farkukkal, csapkodnak a szárnyukkal, csak úgy repül a sok por körülöttük.

– Jó fürdőzést, madárkák! – kiabál nekik Panka. Aztán végignéz magán. Ő is csupa por. – Nekem is kellene egy fürdés. Egy porlefürdés!

Őzike

Panka ismét a nagypapájához és a nagymamájához utazik a szüleivel. Hosszú az út, ezért útközben megállnak egy erdei pihenőnél. Panka nagyot nyújtózik, aztán kíváncsian körülnéz. Vajon vannak itt állatok? De nem lát semmit. Talán ha leguggol és csöndben marad, ahogy nagypapa mutatta. Nem, így sem lát állatokat. Se egy szarvast, se egy rókát, de még egy árva gyíkot sem.

Csalódottan föl akar állni, amikor lábnyomokat vesz észre a földön.

– Apa, apa, nézd! Ez milyen állaté? – kiabálja.

Apa is leguggol a földre, hogy közelebbről szemügyre vehesse az apró nyomokat.

– Hm, nézzük csak! Szerintem ez egy őz lábnyoma. Mégpedig egy egészen kicsi őzé, talán egy őzgidáé.

– Egy őzgidáé? Megkeresük? – csillan fel Panka szeme.

– Lehet, hogy már rég mesze jár – válaszolja apa. – De egy próbát tehetünk.

Követik a nyomokat az erdő belseje felé.

Jól látszanak az apró lábnyomok a sárban. Ajjaj! Ahol száraz, kavicsos az ösvény, ott eltűnnek. Most merre keressék? Panka körbesétálja a köves részt, hátha megtalálja, hol folytatódnak a lábnyomok. Meg is van! De most megint eltűnnek egy bokornál. Hogy tűnhetnek el pont egy bokornál?

Panka óvatosan arrébb húzza az ágakat. A következő pillanatban ijedten mered a mögötte kucorgó, pöttyös őzgidára. Az őzike pedig legalább olyan rémulten néz vissza Pankára.

– Megtaláltuk – suttogja Panka ámulva. – Hazavihetjük?

– Nem, a vadállatokat nem szabad hazavinni – csóválja a fejét apa.

– De hát egyedül van!

– Igen, de erősnek és egészségesnek néz ki. Az anyukája biztosan itt van a közelben. A vadállatok sokszor arra tanítják a gyerekeiket, hogy ha veszélyt éreznek, lapuljanak a földre, és ne mozduljanak. Így nehezebb őket észrevenni. Őt is biztosan ezért rejtette ide az anyukája.

– De ha veszélyben van, talán vigyáznunk kéne rá! – tiltakozik Panka.

– Nos, szerintem mi vagyunk az a veszély, ami elől elrejtőzött – mosolyog apa. – Amikor megálltunk a kocsival, biztos megijedtek tőlünk. De ha elmegyünk, előjöhet.

– Hát jól van – bólint Panka, és elengedi az ágakat, hogy az őz újra elrejtőzhessen. – Szia, őzike! Üdvözlöm az anyukádat! – suttogja még búcsúzóul.

Sünlétra

Panka végre megérkezik nagymamához és nagypapához. Nyáron még sokkal több állatot láthat a kertben. És nyáron még több a munka, amiben segíthet!

Nagypapa az ásójára támaszkodva áll a kert végében, és tanácstalanul bámul egy gödröt, amikor Panka megérkezik.

– Mit csinálsz, nagypapa? – nézi Panka csodálkozva az óriási gödröt.

Vajon mi lehet ez? Talán egy tavat készít nagypapa? Vagy kincset keres? Lehet, hogy most akarja elásni a kincset? Az csuda jó móka lenne!

– Egy gyümölcsfát szeretnék ide ültetni. Ültetés előtt jó mélyen fel kell lazítani a talajt, hogy könnyebben tudjon majd nőni a fa gyökere.

Panka alaposabban megszemléli a gödröt. Mintha valami mozogna az alján. Igen, ott, a leveleknél!

– És mondd, nagypapa, miért teszel sünit a gödör aljára? Ő is segít fellazítani a földet?

– Sün? Hol? Jaj, már megint! – bosszankodik nagypapa. – Sajnos a fa, amit megrendeltem, pár napot késik, csak holnap ér ide. Most aztán bajban vagyok.

– Bajban vagy?

– Igazából nem is én vagyok bajban, hanem az állatok. Éjszaka folyton beleesnek a gödörbe, aztán meg nem tudnak kimászni. Túl meredek a fala. Tegnap egy békát kellett kiszabadítanom, ma meg ezt a sünt.

Panka óvatosan kémleli a gödör alját. A süni bebújt a sarokba, a levelek alá. Nem tűnik ijesztőnek.

– Tudod, mit, nagypapa? Majd én itt maradok nálatok, amíg megjön a fa. Segítek neked kiszedni az állatokat.

– Sajnos esőt mondanak éjszakára – csóválja a fejét nagypapa. – A gödör alján könnyen megállhat a víz, és akkor aztán tényleg nagyon veszélyes lesz a kisállatokra nézve.

Hm. Talán vissza kellene temetni a gödröt, amíg ideér a fa. De akkor nagypapának holnap megint ki kell ásnia. Mi lenne, ha csak a tetejét fednék be?

Panka elindul a kertben, hátha talál valamit, amivel le-takarhatja a gödröt.

Talál is a garázsban mindenféle lomot. Először egy ládával próbálkozik. De a láda túl kicsi. Nem éri át a gödröt. Aztán talál egy ponyvát. Ez már elég nagy. De ennek meg besüllyed a közepe. Nem bírná el a sok esőt. Nini, ott egy deszka! Jó nehéz, alig bírja kihúzni a garászból. Ez már elég hosszú, és elég kemény is. De nem elég széles, nem fedi le az egész gödröt.

Panka csodálkozva nézi meg közelebbről.

– Miért vannak ezen a nagy deszkán kicsi deszkák? Nem olyan, mint egy picike létra? – kíváncsiskodik.

– Ez egy tyúklétra – magyarázza nagypapa. – Régen, amikor még voltak tyúkjaink, ezen tudtak felmászni az ólba.

– Hm. És mondd, nagypapa, a sünik is tudnak létrát mászni? Meg a békák is?

– Hogy ez nekem eddig nem jutott eszembe! – csap nagypapa a homlokára. – Panka, ez nagyszerű ötlet!

Leeresztik a deszkát a mélyedésbe, és óvatosan nekitámasztják az oldalának.

Panka lélegzet-visszafojtva vár. A süni bizalmatlanul szaglássza a létrát. Vajon fel mer mászni? Talán tehetne rá néhány falevelet neki. Attól biztosan barátságosabb lenne. Izgatottan szaladgál a kertben, hogy gyűjtsön néhányat. De főlegesen fáradozik, mire visszaér, a süni már a létra felénél jár. Végül óvatosan kiugrik a gödörből, körbenéz, és gyorsan beszalad egy bokor alá. Panka elégedetten bólogat.

– Így jó lesz. És mondd, nagypapa, a giliszták is tudnak létrát mászni?

Pillangótető

Panka vidáman ébred a nagypapánál és a nagymamánál. A csipkés függönyökön már kora reggel besüt a nap, és valahonnan csodás, frissen sült kakaóscsiga-illat érződik. Panka gyorsan felöltözik, és már szalad is a konyhába.

– Ma mit fogunk csinálni? – kérdezi izgatottan nagypapát.

– Megreggelizünk, aztán körbenézhetünk a kertben. Hátha akad valami tennivaló.

Hm-mmm. A reggeli nagyon finom. Erről Pankának eszébe is jut valami.

– Mondd, nagypapa, az állatoknak is szoktál adni reggelit?

– Ilyenkor, nyáron rengeteg élelmet találnak maguknak. Csak vizet viszek nekik, mert nagy a hőség.

– De nem lehetne mégis megetetni őket valamivel? – könyörög Panka.

Nagypapa elgondolkozik.

– Hát tulajdonképpen megetethetjük a pillangókat. Nekik mindig jól jön egy kis friss gyümölcs.

Nagymama felszeletel egy barackot, Panka pedig szépen elrendezi egy tálon. Kiteszi a fűbe, aztán beszalad a házba. Az ablakon keresztül kémlel kifelé. De hol vannak a pillangók?

– Türellem – nevet nagypapa. – Időbe telik, amíg megtalálják a gyümölcsöt.

Panka morog magában. Türelmesnek lenni szörnyen nehéz! És unalmas. Inkább segít bent nagymamának sütit sütni. Időről időre azért kikukucskál a kertbe. Most egy madárka érkezik az itatóhoz. Beleröpül, egyenesen a közepébe. Csapkod és fröcsköl, csak úgy röpülnek a víz-cseppek mindenfelé. Úgy tűnik, ma vízzel akar fürdeni, nem porral. De pillangó sehol.

Panka visszamegy nagymamához a konyhába. Innen a kert másik végébe látni. Nini, Samu, a gyík is fölkel, és már kint sütkérezik a gyíkvár tetején. Csak a pillangók nincsenek sehol.

Átszalad a másik ablakhoz. Méhecskék döngicsélnek mindenfelé. Az egyikük még az itatóba helyezett kőre is rászáll. Ő is szomjas. De a pillangóetetőben egy árva lélek sem jár. Azazhogy mégis. Néhány hivatlan vendég: darazsak.

– Hé, azt a pillangóknak tettem ki! – pöröl velük Panka az üvegen át.

Lassan elkészül a sütemény. Panka kiül nagypapával a teraszra tízóraizni. A fákon énekelnek a madarak, a fűben döngicsélnek a rovarok, Samu sütkérezik a napon, a föld alatt szorgosan dolgoznak a hangyák és a giliszták, és valahol, a bokrok alatt ott bujkálnak a sünök, a békák és a csigák. És végre-végre megérkeznek a pillangók is! Először csak körbe-körbecikáznak a tál körül, aztán óvatosan leszállnak. Elégedetten szürcsölik a friss barack levét.

– Ne igyatok túl gyorsan! – kiabálja nekik Panka. – Még megfájdul a pocakotok!

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

ŐSZ

Bagolyszámlálás

Beköszöntött az ősz. Hideg és tiszta a levegő, a fákról már hullanak a színes falevelek. Tökéletes idő egy igazi őszi kalandhoz! Panka és az apukája bagolyszámlálásra indulnak. Apa telefonján nézik a térképet, miközben sétálnak. Most jobbra, most balra, aztán még egyszer balra. Végre megérkeznek a templomhoz. A kertkapu nyikorogva enged.

– Apa, most már odaértünk? – türelmetlenkedik Panka, amint egyre beljebb sétálnak a csöndes templomkertben.

– Azt hiszem, igen – felel apa. – Nézd csak!

Egy hatalmas fenyőfa előtt állnak. A fa körül minden tele van fehér és fekete foltokkal.

– Pfuj, ez madárkaki! – fintorog Panka.

– Bizony. És ahol madárkaki van, ott lennie kell madárnak is – biccent apa izgatottan. – Méghozzá, ha szerencsénk van, ezen a fán baglyok laknak.

Panka fölneéz a fára. De van egy kis gond. A fenyőfáról ősszel sem hullanak le a levelek. Pont olyan zöld, mint nyáron. És pont olyan sűrű a lombja. Hogy fognak itt megtalálni egy madarat? És különben is, honnan

tudja apa, hogy ez pont bagolykaki?
Igaz, elefántkakinak nem elég nagy.

Hangyakakinak viszont egyenesen óriási.

– Ide nézz! – bök apa megint a földre. – Látod ezt a kis szörgombócot?

Panka szemügyre veszi a szőrösomót. Mint egy apró, szürke gombolyag. Vajon hogy került ide?

– Ez egy bagolyköpet. A baglyok egerekre és más rágcsálókra vadásznak. Miután megették az egeret, kiköpik a szőrét.

– Juj! – Panka utálkozva húzza fel az orrát. – A bagoly nem az erdőben él? Mit keres egy parkban? – kérdezi egy kicsit nyugodtabban.

– Téltre behúzódnak a városok elhagyatott részeire. Éjszaka vadásznak. Nappalra pedig keresnek maguknak egy kényelmes fát, és ott alszanak.

– Akkor miért akarjuk felkelteni őket?

– Nem akarjuk – nevet apa. – Csak meg akarjuk számolni, hányan vannak. Ha ugyanazon a napon minél több helyen megszámolják a baglyokat, tudni fogjuk, hány bagoly él nálunk, és hol töltik a telet. Meg hogy többen vannak-e, mint tavaly.

Panka nagyon igyekszik, és lát is valamit, ott, a fa törzsén. De nem, az csak egy odú. Talán a másik oldalon. Nem, ott sincs. És a szomszédos fán?

Mintha mozogna valami az ágak között. Nem, az csak egy varjú. És a szemben lévő? Nem, ott sincs. Talán az a sötét folt ott fenn? Nem, az csak egy nagy toboz. Hiába járkálnak fel-alá. Hiába kémlelik az ágakat. Semmi.

– A baglyok nagyon jól el tudnak bújni. Elrejtí őket a szí-
nük és a mintázatuk. Ráadásul nappal nem is mozognak –
vigasztalja apa Pankát. – Lassan sötétedik. Sajnos ideje
hazaindulnunk. De tudom, hogy valahol itt kell lenniük.
Majd eljövünk holnap is. Hátha akkor nagyobb szerencsé-
vel járunk!

– Huhúúúú – hallatszik a fák felől.

– Kinevet minket! – húzza fel a szemöldökét Panka. –
Hát tudd meg, te bagoly, hogy holnap is eljövünk. És hol-
nap, holnap... holnap én fogok elbújni, és te keresel meg
engem!

Max, a vakvezető kutya

Panka türelmetlenül várja a buszt a megállóban. A parkba indultak az új játszótérre. De a busz sehogy sem akar jönni, és várakozni szörnyen unalmas. Egy bácsi közeledik a szemközti zebrához. Az orrán fekete szemüveg, egyik kezében táska, a másikban póráz. Panka imádja a kutyákat, mosolyogva nézegeti, reméli, hogy ők is a buszmegálló felé jönnek.

De az a póráz olyan fura. Meg a hatalmas, fekete kutya is. Mintha körülnézne a zebránál. Most pedig elindul, pedig nem is szólt hozzá a gazdája. És a bácsi nem húzza vissza, hanem megy utána. Fura. Mintha nem is a gazdi irányítaná a kutyát, hanem fordítva. Ha a kutya balra fordul, a gazdi is balra fordul. Ha a kutya megáll a zebránál, a gazdi is megáll. Ha a kutya elindul, a gazdi is elindul. Már majdnem odaértek a megállóhoz.

– Anya, anya, egy kutyus! Ugye megsimogathatom? – kérdezi Panka izgatottan, és már szaladna is a kutya felé.

– Panka, várj! – állítja meg anya. – Ez a kutya éppen dolgozik. Ilyenkor nem szabad zavarni. Ő egy vakvezető kutya. Olyan embereknek segít, akik nem látnak.

Panka még alaposabban megfigyeli a kutyát. Elmennek egy fa mellett. És a kutyus nem pisili le. Még csak meg sem szaglássza. Ajjaj! Most meg egy macska rohan át az úton. Mi lesz, ha a kutyus utánaszalad? A bácsi is rohan majd vele? Nini, a kutya nem ered a macska után. Még csak meg sem ugatja.

– A vakvezető kutyák alapos kiképzésen vesznek részt. Megtanítják nekik, hogy ha dolgoznak, akkor ne figyeljenek semmi másra – magyarázza anya.

– Bizony, bizony – mondja a bácsi, aki éppen ekkor ér melléjük –, az én Maxom nagyon okos kutya. És nagyon fegyelmezett. Rengeteget segít nekem.

– Komolyan? – álmélkodik Panka.

– Persze! – bólogat a bácsi. – Megkeresi, hová tettem a papucsomat vagy a kulcsomat. Ha azt mondom, vigyen a buszmegállóba, elvezet a buszmegállóba. Kikerül minden akadályt és járókelőt. Bár azért mindent ő sem tud. De talán te tudsz nekünk segíteni.

– Én?

– Igen, igen. Azt hiszem, pont rád van szükségünk. Sajnos Max sok mindenre megtanítható, de azt nem tudja megmondani, hányas számú busz állt be a megállóba. A parkba szeretnénk menni a hetes busszal. Te ismered a hetes számot, ugye? Tudsz segíteni Maxnak?

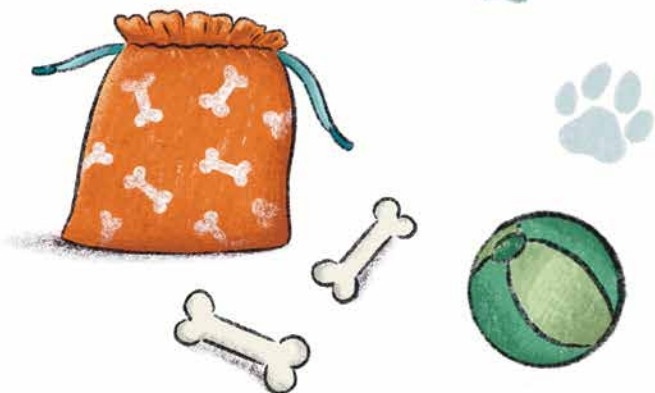
– Persze – bólogat Panka büszkén. – Az egyes, a hármas és az ötös számot már ismerem. Meg a hetest is! Épp most fordul be a sarkon a hetes busz. Mi is a parkba megyünk.

– Köszönjük a segítséget – mosolyog a bácsi. – Gyere, Max, felszállunk!

A hatalmas kutya engedelmesen föláll, és odavezeti a gazdáját a busz ajtajához. Amikor mindenki leszállt, elindul fölfelé, a bácsi pedig követi.

Max nem áll meg, egyenesen egy üres üléshez vezeti a gazdáját, aztán leheveredik a lábához.

– Hű! – ámul Panka, és megáll a kutya mellett. – Tényleg nagyon okos.

– Igen. De szükségünk lenne még egy kis segítségre. Tudnál nekünk szólni, ha odaértünk a parkhoz?

Panka lelkesen bólogat. Aztán rájön, hogy azt a bácsi nem is látja.

– Igen-igen, persze – vágja rá sietve.

Egész úton Maxot figyeli. Kár, hogy nem szabad megsimogatni. Meg játszani vele. De azért segíteni neki is egész jó móka.

A busz lassan odaér a parkhoz. Panka figyelmezteti a bácsit, és mindannyian leszállnak. Mintha Max már tudná, merre kell menni, odavezeti a bácsit a kedvenc padjához.

Most már indulniuk kellene a játszótérre, de Pankának nem akarózik továbbmenni.

– Bácsi, segíthetek még? Sok mindent tudok ám! Megtaníthatom Maxnak a hetes számot. Meg tudok egy csomó karácsonyi dalt is! És ugróiskolázni! Meg festeni! – hadarja.

– Nos, igazából lenne itt még valami – hümmög a bácsi, és egyszer csak leveszi a fura pórázt Maxról.

A kutyát abban a pillanatban mintha kicserélték volna. Elrohan, ugrándozik, még a fákat is megszaglássza. Panka és anyja meglepetten figyelik.

– Tudod, Max ma nagyon keményen dolgozott. Megérdemel egy kis pihenést, hogy végre önfeledten játszhasson. De én sajnos nem tudok szaladgálni meg fogócskázni vele. Mit gondolsz, tudnál segíteni benne? – kérdezi a bácsi somolyogva.

Panka pedig úgy érzi, még soha semmiben nem segített ilyen szívesen.

Kuckóépítés

Végéhez közeledik az ősz. Nagypapa felkészítette a kertben a növényeket a télre. Már nem locsolja őket minden nap, a fűvet sem nyírja olyan sűrűn. A lehullott leveleket összegereblyézte a fák alól. A fiatal növények gyökereit pedig vastagon befedte földdel, hogy megvédje őket a hidegektől. De mi lesz az állatokkal?

- Gyere, Panka, építsünk téli alvóhelyet az állatoknak!
- Itt alszanak nálad? – csodálkozik Panka.
- Ha találnak biztonságos bújóhelyet.

Panka gyorsan beszalad a házba. Kér nagymamától papírt és ceruzát. Listát készít. Azt játssza, hogy ő egy állatgondozó. Minden állatot lerajzol, nehogy valakiről megfélemedzenek.

Nagypapa közben kipakol a garázból egy csomó limlomot. Panka izgatottan fésüli át a kupacot. Van ott minden: szerszámok, cserepek, vödrök, ponyvák, dobozok, alátétek, téglák, száraz növények, fadarabok. Vajon melyik mire kell?

- Melyik az első állat a listádon, Panka? – kérdezi nagypapa.
- A katica!

Nagypapa hümmög, aztán áttúrja a kupacot. Meg is van! Egy lyukacsos téglá.

– Nézd csak, ez pont jó lesz! – mutatja nagypapa. – Keressünk neki egy félreeső, szélvédett helyet.

– És a többi bogár? Meg a lepkék? Ők is elférnek benne? – vizsgálgatja a téglát Panka homlokráncolva.

– Szórjunk még rá egy nagy halom elszáradt napraforgószárat is a biztonság kedvéért – bólogat nagypapa. – Kész is a rovarhotel!

Jól van. Panka kipipálja a listáján a katicákat, a bogarakat és a lepkéket.

– Most a békák jönnek! – jelenti ki komoly arccal.

Nagypapa ismét áttúrja a sok limlomot. Néhány törött virágcserepen akad meg a szeme.

– Hát ezek hogy segítenek a békákon? – kérdezi Panka.

– Lefordítjuk őket, így ni. A letörött darabok helye olyan, mint az ajtó. Be tudnak menni a kisebb állatok, hogy bevac-
kolják magukat télire. Itt telelhetnek a békák, varangyok például.

A cserepeket is a sarokba állítják, a bokrok mellé. Panka begyömöszöl a nyíláson egy marék falevelet is, hogy kényelmes, meleg kuckójuk legyen. Aztán kipipálja a békákat is.

– És a sünök?

– A sünök is szeretik az ilyen helyeket, de nekik külön kuckót is készítünk.

Nagypapa elővesz egy lombsöprűt a szerszámok közül, és a cserepek mellé húzza az összegereblyézett faleveleket. Panka a csíkos vödörbe gyűjt még pár kósza levelet, és a kupac tetejére borítja.

– Így jó lesz. Most már ellakhatnak itt a sünök és a csigák is.

– A csigák is? – csillan fel Panka szeme, és kipipálja őket is a listán.

Már gondoskodtak a katicákról és a többi bogárról, a lepkékről, a békákról, a sünökről és a csigákról. De még mindig sok a teendő. Ki maradt még?

– Samuról el ne feledkezzünk!

– Igazad van, Samunak, a gyíknak is szüksége van téli kuckóra. Építsünk neki egy farakást a fal mellé! Oda behúzódhat télire.

Nagypapa feltornyozza a fahasábokat. Panka is ki akarja venni a részét a farakásépítésből. De a hasábokat sajnos nem bírja el. Sebj, összegyűjti az apróbb ágakat a fák alól.

Már csak egy állat maradt Panka listáján: egy kismadár.

– Ők nem alszanak téli álmot. Ezért nekik nem menedékre lesz szükségük, hanem...

– ...vízre! – kiáltja Panka, és már hozza is a cserépalátétet.

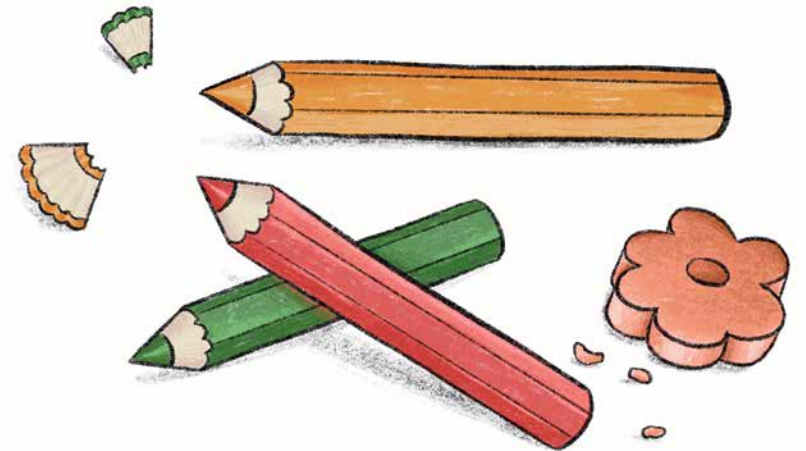
– Ügyes vagy. Töltsük meg langyos vízzel.

Panka kipipálja a madarakat is a listáján. Igen-igen, remek munkát végeztek. Igazán jó állatgondozó lenne belőle.

– Tudod, nagypapa – mondja elgondolkozva –, több állat lakik a kertedben, mint az állatkertben.

– Igaz – nevet nagypapa. – Ez az igazi állatkert.

– Igen – mosolyog Panka is. – Szép téli álmokat, kis állatkert!

Tartalom

TÉL

Szomjas vendégek	7
Éjszakai kóborlók	10
Madármentés	15
Madárodú	19
Békamentő őrjárat	22

TAVASZ

Bogárváros és gyíkvár	29
Fecskefészek	33
Méhcsalogató	37
Kicsi erkély, kicsi kert	41

NYÁR

Porfűrdő	47
Őzike	49
Sünlétra	53
Pillangóetető	57

ŐSZ

Bagolyszámlálás	63
Max, a vakvezető kutya	67
Kuckóépítés	72

Panka ha épp nem a nagyszüleinél segít az állatoknak, nagyon szívesen járja be anyával és apával a lakásuk környékét. Hiszen ott is legalább annyi a felfedeznivaló, mint a kertben! Vadkacsák, mókusok, giliszták és csigák lakják a várost, és befagyott pocsolják, hatalmas levélkupacok és pityangrétek várják, hogy Panka rájuk találjon. Ha tetszettek a *Segíthetek, méhecske?* történetei, kísérd el Pankát sétálni is a *Hová bújt a süni?* című könyvünkben!

Olvasópéldány © Págyony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó